

svarsfri, hvorfor i overensstemmelse med et svensk forslag kun de forfatningsmæssigt ansvarlige statsoverhoveder er medtaget i bestemmelsen.

Til art. V.

Denne bestemmelse pålægger stater, der slutter sig til konventionen, at gennemføre en lovgivning, der fastsætter effektive straffe for folkedrab og for de øvrige i artikel III nævnte handlinger. I denne forbindelse kan om den danske straffelovgivning bemærkes, at de i artikel II under a) nævnte handlinger er strafbare efter bestemmelsen i borgerlig straffelov § 237, de under b) nævnte forhold, forsåvidt de angår legemlig skadetilføjelse, efter straffelovens bestemmelser om vold (§§ 244—46). Den under b) omhandlede sjælelige skadetilføjelse kan straffes, hvis den gennemføres ved handlinger, der i sig selv er strafbare, som brandstiftelse, sprængninger, frihedsberøvelse og trusler m. v. I denne forbindelse kan også fremhæves de ved lov nr. 187 af 15. marts 1939 indsatte bestemmelser, hvorved der er fastsat straf, i § 266 a for den, der offentlig fremsætter udtalelser, der tilstræber at fremkalde voldshandlinger og hærværk, og i § 266 b for den, der ved udspreddelse af falske rygter eller beskyldninger forfølger eller ophidser til had mod en gruppe af den danske befolkning på grund af dens tro, afstamning eller statsborgerforhold.

Foranstaltninger, der omhandles under artikel II c), vil formentlig i et vist omfang kunne straffes som forsøg på drab efter straffelovens § 237, jfr. § 21. Af de under d) nævnte handlinger vil tvungne sterilisationer og kastrationer kunne rammes af bestemmelsen i straffelovens § 246 og svangerskabsafbrydelse af bestemmelserne i §§ 6 og 7 i lov nr. 263 af 18. maj 1937. Det under e) nævnte forhold vil kunne rammes af bestemmelserne om ulovlig tvang og frihedsberøvelse i straffelovens §§ 260 og 261 eller af § 215 om unddragelse af personer under 18 år fra forældres eller andre rette vedkommendes myndighed eller forsorg.

Med hensyn til bestemmelserne i artikel III kan henvises til straffelovens §§ 21 og 23 om forsøg og medvirken. Efter § 21, stk. 1, straffes handlinger, der sigter til at fremme eller bevirke udførelse af en forbrydelse, når forbrydelsen ikke fuldbyrdes, som forsøg. Ifølge straffelovens § 23, stk. 1, pkt. 1, omfatter den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. De under b)–e) nævnte handlinger vil i det overvejende antal tilfælde kunne henføres

under disse bestemmelser; visse af de under c) nævnte handlinger vil direkte omfattes af de ovenfor nævnte bestemmelser i straffelovens § 266 a og b.

Da folkedrab erfaringsmæssigt, i hvert fald hvor det ikke drejer sig om fjernere forberedende handlinger, er blevet begået på initiativ og under medvirken af en stats ansvarlige regering, vil det formentlig være af mindre betydning, hvilke straffebestemmelser de nationale love indeholder.

De i konventionen kriminaliserede forhold kan som anført bringes ind under den danske straffelov, og justitsministeriet har derfor ikke anset det for nødvendigt, at ratifikationen stilles i bero på udfærdigelse af særlige straffebestemmelser. Der er jo på den anden side tale om ganske særlige forbrydelser, og da straffeloven selvsagt ikke er udformet under hensyntagen til disse nye forbrydelsesbegreber, agter justitsministeriet efter konventionens ratifikation at tage spørgsmålet om udarbejdelse af en særlig lov under overvejelse.

Til art. VI.

Artiklen omhandler strafansvar for enkeltpersoner, omhændler staters ansvar behandles i artikel IX.

Det oprindelige i generalsekretariatet udarbejdede konventionsudkast indeholdt en principiel bestemmelse om, at folkedrab skulle straffes af domstolene i det land, i hvilket forbrydelsen var begået, eller af en international straffedomstol.

Navnlig Frankrig har været tilhænger af tanken om adgang til ved en international domstol at gøre strafansvar gældende mod enkeltpersoner, idet man har ment, at en sådan ordning måtte foretrækkes fremfor regler om strafansvar for stater.

Fra sovjetrussisk side blev der derimod af hensyn til staternes suverænitet ytret betænkelighed ved således at indføre en særlig international jurisdiktion.

Der opnåedes da heller ikke enighed om i konventionen at optage bestemmelser om en international jurisdiktion, men det udtales i artikel VI, at personer, der anklages for folkedrab, foruden for de nationale domstole i det land, hvor forbrydelsen er begået, skal kunne stilles for en sådan international kriminalret, som måtte have jurisdiktion over de kontraherende parter, der har anerkendt dens jurisdiktion.

Fra fransk side blev der under drøftelserne fremlagt et detailleret forslag til statutter for en international kriminalret, men de fleste medlemsstater fandt, at dette problem først